

[Svend Andersen]

hos ministeren i et halvt år, før ministeren, formentlig af de grunde, som hr. Torben Lund fremførte, fandt ud af at sende det ud til høring. Der skulle altså gå 6 måneder. Jeg troede egentlig, at ministeren ville være blevet glad for at få denne håndsækning og denne lejlighed til at tage stilling til det forslag, som vi alle havde ventet på ud fra en positiv holdning til, at hvis der skulle laves noget fornuftigt på lejelovsområdet, så måtte det være på baggrund af et forslag, der byggede på enighed hos de to parter på boligmarkedet.

Jeg tror ikke på, at vi kan få et bedre oplæg til en drøftelse her i folketinget end det forslag, der er kommet fra de to parter, men hvis boligministeren finder frem til et andet forslag, er vi selvfølgelig parate til også at se på det.

Fru Agnete Laustsen sagde, at det var et pjattet forslag – sådan hørte jeg det – vi her fremkom med. Efter at de parter, som først og fremmest kender problemerne på området, seriøst har forhandlet sig frem til et forslag, får det lov til at ligge hos boligministeren til vurdering, og når det så bliver fremsat fra vores side og ingen ønsker at tage stilling til det, så bliver det altså betegnet som et pjattet forslag. Jeg tror nok, at parterne vil få nogle mærkelige fornemmelser, når de hører, at en ordfører for et så stort parti som det konservative folkeparti betegner deres arbejde som pjat.

Fru Bente Nielsen sagde, at vi ikke engang havde gjort os den ulejlighed at sætte nogle tanker i gang, men blot havde fremsat forslaget, som det forelå fra organisationernes side. Det er rigtigt. Vi har respekteret det forlig og de arbejder, der lå hos de to organisationer. Det er da klart, at hvis vi skulle gå ind i en vurdering af lovforslaget ud fra et socialdemokratisk synspunkt, så ville vi også kunne finde nogle synspunkter, der var bedre, og som på nogle punkter ville være en større beskyttelse for lejerne. For selvfølgelig kan der findes områder, hvor der kan gives endnu bedre beskyttelse for lejere end her.

Men vi har altså ment, at dette var en rimelig måde, og at der var en chance for, at lovforslaget kunne blive gennemført, og derfor har vi fremsat det. Selvfølgelig har vi da tænkt tanker. Vi har fremsat et lovforslag, hvor vi har udfyldt de paragraffer, som parterne havde ladet stå åbne, nemlig paragraf-

ferne om afkast. Dem har vi udfyldt med bestemmelserne om, at afkastet skal være uændret, og det er, fordi det er vores opfattelse – det har altid været socialdemokratiets opfattelse – at det at leje boliger ud, at dække andres boligbehov, skal man ikke kunne tjene på. Nu er der jo engang indført en bestemmelse om afkast, og den respekterer vi selvfølgelig, men der er ingen grund til at finde ud af at gøre dette afkast større.

Der er enkelte af de ordførere, som har været på talerstolen i dag, der i formiddags var ude at se på en udlejningsejendom på Vesterbro. Jeg tror, det er helt tilfældigt, og at det er arbejdet i folketinget, der har gjort, at ingen af ordførerne for de borgerlige partier var til stede. Det var selvfølgelig med kort varsel, vi blev anmodet om at komme til stede, men hvis man havde været til stede, ville man have set et eksempel på, hvor nødvendigt det er, at der laves en lejelovgivning, som er om muligt endnu mere restriktiv end den lejelovgivning, der her kommer til udtryk.

En sandfærdig beskrivelse af det, vi så i formiddags, ville virke utroværdig; det kan simpelt hen ikke beskrives, det, vi så. Hvis man havde set noget af dette, ville man glemme enhver tanke om et frit boligmarked, glemme enhver tanke om på nogen som helst måde at røre ved lejernes muligheder for at gøre indsigelse og få ret ved instanser osv.

Så meget mere beklageligt, når man har set disse forhold; er det jo, at boligministeren ikke vil gå ind i en seriøs vurdering af lejernes forhold. Vi står jo samtidig i den situation, at en af de bedste veje til at få et bedre boligmarked og skabe bedre lejligheder er en udvidelse af det almennyttige boligbyggeri. Og nu konstaterer vi altså, at samtidig med at man ikke vil være med til at lave ordnede forhold på det private udlejningsmarked, hindrer man mulighederne for at få lov til at udnytte kvoterne inden for det almennyttige boligbyggeri fuldt ud. Hvis boligministeren ville give tilsagn vedrørende de masser af ansøgninger, der ligger i boligministeriet – 1.500 boliger for 1985 ligger der stadig væk – kunne det være et udmærket middel til at afhjælpe de elendige forhold på store dele af det private udlejningsmarked. Men det er en ting, vi så kommer til at tale om senere.

Så er der enkelte, der har talt om småhuskapitlet. Det er da rigtigt, at det er en af